

майка) земевладѣлци, и най-сетне единъ день пристигналъ въ Калоферъ презъ пролѣтѣта, 1867 год.

Отначало натжженитѣ родители посрещнали добре сина, доволни, че поне се върналъ живъ и здравъ, но после почнала да ги измѣчва голѣма скръбъ. Голѣмо буйство проявилъ Христо на 11 май (празднуване паметѣта на св. Кирилъ и Методий). Учитель Ботѣо все още молѣлъ Христа да се върне въ Одеса и да продължи учението си. По сжщия въпросъ бащата молѣлъ за съдействие своитѣ приятели, калоферци въ Одеса, както и професоръ Григоровича. Най-сетне Григоровичъ писалъ, че въ пансиона на Минкова въ Николаевъ има едно вакантно мѣсто, та да трѣгне Христо по-скоро.

Следъ дълги увещания Христо се съгласилъ да отиде пакъ въ Русия. Следъ нѣколко дни той, приготвенъ, билъ изпратенъ съ голѣми благословии и благопожелания. Тежъкъ камъкъ се отвалилъ отъ сърдцето на учитель Ботѣа, но, за жалость, това било за кратко време: вмѣсто за Бургасъ и за Одеса, Христо презъ Сливенъ, Котелъ, Търново, Русе и Гюргево отишелъ въ Браила и се подслонилъ въ скромната квартира на калофереца печатаръ дѣда хаджи Димитра Паничковъ.

По онова време въ Румѣния най-важни за българитѣ били градоветѣ Букурещъ и Браила. Тамъ имало много българи търговци, книжовници и революционери. Въ Браила имало и българска черква и училище, издавали се и български вестници.

Дълго време болниятъ и натжженъ учитель Ботѣо напраздно очаквалъ съ голѣмо нетърпение писмо отъ Христа отъ Николаевъ. Най-